

Der henvises til lovforslagets § 3, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

3.2.1.3. Suspension af den korte forældelsesfrist

Udvalget finder, at der fortsat bør gælde en generel regel om suspension af den korte forældelsesfrist i tilfælde, hvor fordringshaveren ikke er i stand til at gøre sit krav gældende på grund af utilregnelig uvidenhed om fordringen eller skyldneren.

En ordning uden en regel om suspension af den korte frist ville efter udvalgets opfattelse kunne medføre urimelige resultater i forhold til fordringshaveren i tilfælde, hvor denne på grund af ukendskab til kravet eller skyldneren er afskåret fra at søge fristen afbrudt inden for den korte forældelsesfrist.

Når der på denne måde ved en regel om suspension tages hensyn til fordringshaveren, er det muligt at operere med en forholdsvis kort forældelsesfrist, mens der uden en suspensionsregel måtte gælde en væsentligt længere forældelsesfrist for at undgå resultater, der kunne forekomme stødende.

Det kan anføres, at en suspensionsregel kan give anledning til tvister, idet det f.eks. kan volde vanskeligheder at fastslå, om der foreligger »utilregnelig uvidenhed«. Dette forhold er imidlertid efter udvalgets opfattelse mindre tungtvejende end hensynet til, at fordringshaveren som det klare udgangspunkt ikke mødes med forældelse i tilfælde, hvor den pågældende ikke kender eller burde kende sit krav. Hertil kommer, at der eksisterer en omfattende retspraksis vedrørende 1908-lovens § 3, som også vil være relevant ved en videreførelse af denne suspensionsregel i en ny forældelseslov.

Hensynet til skyldneren bør ifølge udvalget tilgodeses ved, at kravet samtidig undergives en absolut forældelsesfrist.

Det er således udvalgets overordnede synspunkt, at en rimelig afvejning af hensynene til de to parter bedst kan opnås gennem en ordning, der bygger på en forholdsvis kort forældelsesfrist, som suspenderes ved kreditors utilregnelige uvidenhed, suppleret med en absolut forældelsesfrist af passende længde.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 2.2.5.

Udvalget har på et enkelt punkt fundet anledning til at foreslå en indholdsmæssig ændring i forhold til den gældende suspensionsregel.

Udvalget foreslår således, at *ukendskab til skyldnerens opholdssted* ikke skal være omfattet af lovens almindelige suspensionsregel, men i stedet af en regel om en tillægsfrist ved uovervindelige hindringer for afbrydelse af forældelsesfristen.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VII, afsnit 9.5.

Udvalget finder, at retsvildfarelse ligesom efter gældende retspraksis ikke generelt bør kunne påberåbes som suspensionsgrund, men i visse særlige tilfælde bør anerkendes som suspensionsgrund. Udvalget har ikke anset det for muligt at formulere en regel, som på tilfredsstillende måde afgrænser disse undtagelsestilfælde, og udvalget finder derfor, at spørgsmålet om, i hvilke tilfælde retsvildfarelse undtagelsesvis kan anerkendes som suspensionsgrund, fortsat bør være overladt til domstolenes afgørelse.

Der henvises til betænkningens kapitel VI, afsnit 2.6, hvor bl.a. den gældende retspraksis vedrørende betydningen af retsvildfarelse er beskrevet.

Efter udvalgets opfattelse bør der foretages en sproglig modernisering af reglen i 1908-loven, således at den bliver lettere at forstå. Det bør navnlig ske ved, at det tydeliggøres, at det afgørende er, hvornår fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til fordringen og/eller skyldneren.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 3, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

3.2.1.4. Den lange forældelsesfristens længde

For at tilgodese hensynet til skyldneren finder udvalget, at den korte frist, der kan suspenderes, ligesom efter gældende ret bør suppleres med en længere absolut frist.

Den absolutte frist har bl.a. betydning i de tilfælde, hvor en skade indtræder senere end den begivenhed, der er årsag til skaden. Den har endvidere betydning ved skjulte mangler, f.eks. hvis en byggeskade først viser sig efter en årrække. I disse tilfælde vil den korte forældelsesfrist typisk være suspenderet, indtil skaden eller manglen viser sig.

Længden af den absolutte frist bør fastsættes ud fra en afvejning af hensynene til begge parter. I modsætning til, hvad der følger af gældende ret, er der efter udvalgets opfattelse behov for at skelne mellem forskellige typer af krav.

Udvalget foreslår, at den absolutte frist som udgangspunkt fastsættes til 10 år. For at forkorte den gældende frist på 20 år taler efter udvalgets opfattelse hensynet til skyldneren, der efter den gældende ordning kan blive mødt med et krav efter meget lang tids forløb.

Udvalget henviser endvidere til, at man i flere andre lande har en absolut forældelsesfrist på som udgangs-